

במחצית הדרך

— „אוהב אותי?”

— „הביטי, מה זאת בעצם אהבה? אם בין גבר ואשה מבוגרים יש הבנה, חבה, כן... ולא נשכח את הענין המיני...”
למה חייב הוא לפרק כל דבר לגורמים עד צאת הנשמה? ואם היא רוקה בת שלושים ועוד. אז מה? האינה זקוקה למעט גינונים חמים... שיגידו שזאת אשליה. מה אכפת? שיקראו לזאת כרצונם... היא נזקקת לכך...

— „אוהב אותי?”

— „למה את חוזרת ושואלת ותזורת... כבר הסברתי לך... את יודעת שאת מוצאת־חן בעיני. למה כל העת את מתעקשת, אוף! אשה ככל הנשים!”

אשה ככל הנשים! באמת! לפחות בשבילו צריכה היא להיות מיוחדת, אחת שאין לה תמורה — היא.

הם עמדו להינשא בעוד כך וכך חדשים. היא חשבה שהיא אוהבת אותו, והוא סבר שהם מתאימים. היו מתראים יום-יום. נפגשים באותו בית־קפה קטן שבמחצית הדרך בין מקום עבודתה למקום עבודתו. נקודת המוצא של הפשרות. אכן, הן החלו לבוא הפשרות הקטנות, להקות רבות של גמלים זעירות. הן פרו רבו עם כל רגע של יחד. היא ידעה שהן תופענה בהמוניהן מיד לאחר הנישואין. מה לעשות? או שתסכים לקבלו כפי שהנו או שתניח לו ותסתלק. בזאת, רק בזאת, אין מקום לפשרות, פה יש רק כן או

לא ברורים ונוקבים. היא החליטה לקבל. אבל הלב היה שב לסורו וחזרו ומחה —

— „אובה אותי?״ השאלה הניצחית! ותשובתו, ניצחית אף היא, נשארה בשלה על אף המלים המשתנות. כדרך הקשיות החוזרות ונשנות בחג הפסח, כדרך תשובת העומדת מדור לדור „עבדים היינו...״

בבית הקפה הקטן היו פורשים את הערב על השולחן וממציים את האפשרויות. אלו שבעתון. אלו שאינן בעתון. לאן ללכת? מה לעשות? תוויתורים היו נורמים מאיש אל רעהו. למשל, היא העדיפה אותה הצגה של ינסקי, ואילו הוא בחר באותה קומדיה אנגלית בסינמה. הפעם ויתר למענה והם הלכו לתיאטרון אך היא ידעה שבדיון הבא יוכל לעמוד על דעתו. הסחרמכר של תוויתורים. חשבון שאינו כתוב בשום ספר אבל שמור היטב בוקרון והשפעתו על הלב מכוצת. היתכן לכאוב על שסגנון דבורו אינו תואם את מבוקשה? היתה משדלת את עצמה בדרך ההגיון. יהי להגיון אשר להגיון אין זה בכתו למלא אותו חלל סמוי ההולך מעמיק במסתרים. חלל שאינו אלא תהום — ללא גישה או גשר ואשר מעבריה היא שרויה לבדה מאד, בלתי מובנת, בלתי-שיכת. הכל החל בקול. קולו שהיה בו הד לקול אחר שאהבה. היא נזלה עמו שיחות טלפוניות ארוכות-נגן ומדמה היתה לשוב ולשוחח עם אלוף נעוריה, ההוא סרחר וברת. הכל החל בסעות. טעות בחיוב בטלפון. הטעות החלה חזרת וטובבת ונפתלת עד... עד כמה שיראה מזור... עד שיצאה מגדר טעות. אחר-כך פגשה את בעל הקול והנה איננו אלוף-נעוריה. מבנה גופו אחר ושונה סברו. „ובכל-זאת ובכל-זאת הקול קול יעקב...״ לחשה לה הפשרה הזקנה בקול מפחה ממוחק. המשיכה לארוג סביבו את פקעת חלומותיה. פשוט כבר עיפה מכדי לשוב ולנתק חוט חלומותיה מן הצידי שקבעה לו. פשוט כבר היתה עיפה מכדי לשוב לחפש לה ציר אחר. כך שאפילו

לא הלם ציר זה בדיקו את הפקעת. שמחוספס היה ופוצע את החוט המשי, נשאר איתן במקומו. די היה בכך שהוא מתאים פחות-אזר יותר.

לפי שהקול היה קול יעקב אפשר היה להתעלם מן הידים. הידים קצרות-ידי היו לשנות הרבה. לפי שאין הידים בלתי אם מכשירים ביד הרצון, הרי אם רצתה לאהוב די היה עליה לעצום את עיניה ושוב לא תדע מה בין ידים לידים.

פעם אמרה לו כי לראשונה כבש את לבה על שום שחזכיר לה משהו. אחד לפני הרבה-הרבה שנים. היא כמובן לא אמרה לו שכל אותם „הרבה-הרבה שנים״ לא העלילו למחקו. הוא צחק וסח לה שבאמת מזור כיון שאף היא תזכירה לו משהו לפני המון זמן. „קולך כה דומה לשלך״ אמרה, והוא השיב כי שעה ועיניה „כמו שתי טפות מים״ עם אלו שלה. והיא לא צחקה. היא נפגעה. שחפצה היתה כי יאהבנה בנכות עצמה. לא משום דמונה למישהי אחרת. גם כן לא העליל התגיון שקרא את חוש הצדק לעזרתו: ראי, הרי גם את בחרת בו מפני הדמיון! דבר לא סייע להפגי את ארס המרידות. מפני שהוא — הוא. מפני שהיא — היא. מפני שקרוב אדם אצל עצמו.

על-כן התמידה להתקשר עמו בטלפון יום-יום למרות שלא היה צורך בדבר לפי שממילא היו מתראים בתדירות. בהאוינה לקול הרחוק זומה שהקשיבה לקול הפעמונים הרחוק. על-כן היה הוא ממשיך לנשקה על עיניה וללטף שעה הכומס וזכרונות אהבתו הקדומה.

היו המון דברים קטנים שידע שהיא רוצה בהם ולא יכול היה להביא את עצמו לעשותם למענה. למשל, ורדים. היא אהבה מאד לקבל פרחים ביחוד ורדים. „הנה שם זקנה מוכרת פרחים קנה בשבילי ורד...״ ואילו הוא „עובי ששיות. שנא אני את המחורים

המתוודים מביאי הפרחים...” איזה עקרונות טפשיים לו חשבה. איזה קפריזות נשיות! אמר בלבו.

והם עמדו להינשא והיו נפגשים בבית־הקפה הקטן אשר במחצית הדרך בין מקום עבודתה למקום עבודתו.

היו שם בבית הקפה שולחנות שיש קטנים ועגולים וכסאות פלסטיק בלתי־ניחים על רגלי־ברזל דקיקות כשל הסידה. הכל מיועד לישבה תופנה. תחנה שברוך. כאן משני עברי השולחן היו מדיינים בדבר הנישואין. אימתי. היכן. את מי יזמינו לטקס ומי לא יזמן. הוא שהה תה בלימון ונגס כריך גביגה והיא לגמה קפה חריף ומלאה פיה בעוגת־קצפת. וכל אחד היה דרוך ברצונותיו וכפות מאד בתוך עורו. אצבעותיהם נלפתו אלו באלו על השולחן וברכיהם לחצו זו את זו תחתיו. אבל כל אצבע וכל ברך הכירה לדעת היטב את אדוניה האמיתיים.

בקשה בלבה כי יחשבנה ליפה, וידעה כי אין הדבר כן. גברים רבים נטו לראות בה אשה נאה ולא הוא. אבל דוקא הוא בקש לשאתה לו לאשה.

הפצה להיות בעיניו מהוננת ומוכשרת וידעה כי אין הדבר כן. אנשים רבים ראוה מהוננת ומוכשרת אבל דוקא הוא בקש לשאתה לו לאשה. ובין האנשים הרבים האחרים היה אלוף־נעוריה שפעם, לפני שנים, אמר לה: “יודעת את הנך כה יפה ומושלמת במעלות בעיני עד שאני מתירא מפניך?” וזכר הדברים עמד בה, גם זאת זכרה, שאו, מוכנה היתה להיות בעיניו פחותה ובלבד שלא תניסוהו.

אכן, רבים הצליחה להביא לכלל התלהבות והאיש שעמדה להינשא לו אמר לה: “את מצאת תן בעיני. את די נאה. די טובה. יודעת לכלכל מעשיך. אני סבור שבגס־הדך.”

הם תרו אחר דירה. היא הפצה בקומת הגג והוא בקומת הקרקע ונמצאו חתומים חזוה על דירה צנועה בקומת בנינים. בשבתות היו

הולכים לשם איש איש עם הפציו ומטלטלין. נתערבבו ספרי־שירה בספרי־לכלכלה, קופסאות־טבק בקופסאות מיני מתיקה, חליפות גבר כשמלות אשה. ואלבומי־תצלומים של משפחות נכריות הוטלו בכפיפה אחת.

רק בעליה שבקצה המסדרון הסמינו, כל אחד לחדר, צרורות מכתבים ישנים.

— התמונה הזו איומה?

— “ואני דוקא אוהב אותה?”

— “צבעים נוראים... גורמים לי הכדוך”

— “ולי הם דוקא עושים מצב־רוח מרומם?”

— “איני רוצה בה בבית שלי?”

— “אל תשכחי... גם שלי?”

— “או אני או התמונה?”

— “בסדר... נוריד את התמונה אבל גם את תסלקי מכאן את אחרים שאיני טובל...”

אחר־כך נשארה לבד כבירת שניהם וטריקת הדלת מהדהדת באזניה. פתע תקף עליה כאב כזה שלא עוד יכלה לעמוד על רגליה. הטילה עצמה על המיטה, מטתה מימים ימימה, ופרצה בבכי. והיה ברוב בכייה מהדי בכי אחר וקפיצי המטה היו לו תנועות.

היא לא שמעה אותו חוזר כי קשובה היתה לבכיה אבל הרגישה בו מעביר כף על שערת זלואט: “די, שטויות! הרי חבל על עיניך היפות... את יודעת שאני אוהב את עיניך...” ונבצר ממנו מדוע לשמע דבריו נתעצמה הניפוחותה —

והם עמדו להינשא בעוד כך וכך חדשים כי לא טוב היות האדם לבדו ועל־כן ידבק איש באשתו והיו לבשר אחד —